

NEW YORK TIMES BESTSELLER

Holly Goldberg Sloan

7esével

Ha úgy
érezed, elvesztél,
ússz az árral
szemben!

*Dream
válogatás*

Willow Chance tizenkét éves zseni, megszállottja a természetnek és az orvostudománynak. Nehezen kommunikál az emberekkel, de a fejszámolás mindig megnyugtató. Willow-t még csecsemőkorában örökbe fogadták, és nevelőszülei mellett minden könnyűnek tűnt, boldog, csendes életet élt... egészen mostanáig.

Willow világa hirtelen tragikusan megváltozik, amikor nevelőszülei meghalnak egy autóbalesetben. A lánynak egyedül kell szembenéznie egy számára érthetetlen világgal. Szerencsére hamar pártfogókra lel, ám a körülmények nem engedik, hogy új otthonra és új családra is találjon. Elindul az embert próbáló harc, melynek hajtóereje az őszinte szeretet.

Megrendítő és egyben felemelő történet arról, hogyan illeszkedhet be egy különc gyerek a világba, és hogyan fogadhatja be őt saját környezete.

HOLLY GOLDBERG SLOAN

a michigani Ann Arborban született. Gyermekkorában nagyon sokat költöztek, éltek Törökországban és Washingtonban, Kaliforniában, Oregonban és Hollandiában is. Holly, miután diplomát szerzett a Wellesley College-on, reklámszövegíróként dolgozott. Két fiával és férjével Santa Monicában él, Kaliforniában.

Tudjon meg többet a regényről:

www.hollygoldbergsloan.com

www.facebook.com/dreamvalogatás

„Egy csodálatos, vicces és szívmelengető regény. Hihetetlen történet a szeretet erejéről.”

Amazon

„Fájdalmasan szép próza. Holly Goldberg Sloan gyönyörű mesét írt az átalakulásról, mely az élet szépségét ünnepli.”

**Maria Semple,
a Hová tűntél, Bernadette? szerzője**

„Lenyűgöző regény. Pontosan írja le, mit jelent a család, és mit jelent tartozni valakikhez. Ez a szeretettség érzésének varázslatos története.”

Children's Literature

„Rabul ejti az olvasót. Döbbenetes az az érzékenység, ahogy a szerző leírja, hogyan teremődik újra Willow élete, hogyan egyesülnek emberek, és válnak családdá.”

School Library Journal

„A szerző olyan perspektívából tárja elénk a világot, hogy megtapasztaljuk, milyen esendőnek lenni.”

Goodreads

— részlet —

1. fejezet

willow chance

*A zseni olyanra céloz, amit más nem lát,
és el is találja.*

Együtt ülünk a fagyizó előtt a tengerzöld fémasztalnál.
Mind a négyen.

Lágy fagyit eszünk, amely folyékony csokiba van be-mártva (a csoki aztán úgy megkeményedik, mintha kagyló-burokba záródna a fagy).

Senkinek sem mondom, de ezt a viasz csinálja. Attól ke-ményedik meg. Vagyis, hogy még pontosabb legyen: ehető, élelmiszeriparilag engedélyezett paraffin.

Ahogy a csoki hűl, az ártatlan vaníliafagyit egyszer csak foglyul esik.

Az a dolgunk, hogy kiszabadítsuk a börtönéből.

Általában nem szoktam fagylaltozni, közönséges, tölcse-res fagyit sem szoktam enni. Vagy ha igen, nagyon vigyázok rá, nehogy összemaszatoljam magam akár egy csöppel is.

De ma nem!

Nyilvános helyen vagyok.

És még csak nem is kémkedek senki után, nem figyelek senki és semmi másra.

Ezért aztán a fagyikelyhem egy nagy, olvadozó, csöpögő massa.

Most olyan vagyok, hogy mások talán felfigyelnek rám.
Hogy miért?

Nos, elsősorban azért, mert beszélek kicsit vietnamiul, ami nem az anyanyelvem.

Tetszik nekem ez a kifejezés, hogy „anyanyelv”. A nyelv része különösen, mert azt gondolom, hogy az emberek hajlamosak alábecsülni ezt a kis izomdarabot. Pedig mennyit dolgozik!

Úgyhogy kösz szépen neked, Nyelv!

Itt ülök a délutáni napfénykupola alatt, és használom a vietnami tudásomat, amennyire csak tudom. Elég sűrűn.

Új barátommal, Majjal beszélgetek, de még a *mindig-mogorva-és-folyton-parázó-mert-nálunk-öregebb* bátyja, Quant-Ha is mond nekem néhány szót a saját nyelvükön, amely most már csak félig titkos.

Dell Duke, aki idehozott minket a kocsiján, csöndben ül.

Ő nem beszél vietnamiul.

Nem szeretek kirekeszteni senkit (mivel mindig én vagyok kirekesztve, tudom, hogy az milyen), de semmi baj sincs azzal, hogy Mr. Duke most csak néma megfigyelő. Ő az iskolai tanácsadó, azaz konzultáns, és mások meghallgatása nagyon is a munkájához tartozik. A meghallgatás tanácsadáskor nagyon fontos.

Vagy legalábbis annak kéne lennie.

Jórészt Maj beszél, és leginkább az is ő, aki tömi a fejét (odaadtam neki a fagyikelyhem maradékát, mert nekem már elég volt). Csak abban vagyok biztos, ahogy itt ülünk, és a nap süti az arcunkat, és az édes fagyival foglalatostkodunk, hogy ezt a napot sohasem fogom elfelejteni.

Tizenhét perccel azután, hogy idejöttünk, visszaülünk Dell Duke kocsijába.

Maj azt akarja, hogy Hagen Oaks felé menjünk, amely egy park. Nagy ludak élnek ott télen-nyáron. Maj szerint látnom kell őket.

Mivel nálam két évvel idősebb, abba a hibába esik, hogy azt hiszi, minden kiskölyök nagydarab Donald kacsa-szerűséget szeret nézni élőben.

Ne értsetek félre: nem nézem le a vízimadarakat, sőt.

De ami a Hagen Oaks Parkot illeti, engem a madaraknál jobban érdekel, hogy a városvezetés őshonos növényeket akar odatelepíteni.

Látom Dell arcán (a visszapillantó tükörben látszik a szeme), hogy egyik dolog sem hozza lázba, de azért a park felé kerülünk.

Quant-Ha elégedetten süpped bele az ülésbe. Szerintem örül, hogy nem kell buszra szállnia.

A Hagen Oaksnál senki sem szállhat ki, mert Dell szerint haza kell már mennünk.

Még a fagyizóba érve rögtön felhívtam a mamámat, hogy szóljak, később érek haza, de nem vette föl, úgyhogy hagytam neki üzenetet.

Ugyanezt csináltam papa telefonjával is.

Fura, hogy azóta sem hívtak vissza.

Ha nem tudják azonnal felvenni, amikor hívom őket, mindig gyorsan visszahívnak, amint tudnak.

Mindig.

Amint Dell befordul az utcánkba, látom, hogy egy rendőrautó parkol a házunk előtt.

Az egyik szomszédunk már kiköltözött, mert zárolták a házukat. A bejárat előtti gyepen hirdetőtábla áll ezzel a felirattal: BANKI TULAJDON.

A másik oldalunkon bérlők laknak, akiket utoljára hét hónapja és négy napja láttam. Akkor költöztek be.

Bámulom a rendőrautót, és arra gondolok, hogy talán betörték az üresen álló házba.

Mami mondta is, hogy nem jó, ha nincsenek mellettünk szomszédok...

De ettől még nem értem, hogy a rendőrök miért a mi házunk előtt állnak.

Ahogy közelebb érünk, látom a két rendőrt a kocsiban. Úgy görnyednek az ülésben, mint akik már jó ideje ott vannak.

Érzem, ahogy az egész testem megfeszül.

Quant-Ha megszólal az első ülésben:

– Mit csinálnak nálatok a rendőrök?

Maj a bátyjára néz, aztán megint rám. Az arca csupa kérdőjel.

Szerintem arra gondol, hogy talán a papám ellopott valamit, vagy van egy unokatestvérem, aki verekedős. Vagy talán az egész családom csupa bajkeverőből áll.

Nem túl rég ismerjük egymást, tehát azt is gondolhatja, hogy ez akár mind így van.

Nem szólok semmit.

Későn jövök haza – talán a papám vagy a mamám annyira aggódott már, hogy felhívták a rendőrséget?

De hát hagytam nekik üzenetet.

Mondtam, hogy nincs semmi baj.

Nem hiszem el, hogy ilyesmit csináltak...

Dell Duke még meg sem áll teljesen, mikor már nyitom is az ajtót, ami tudom, veszélyes.

Kiszállok, és elindulok a házunk felé. Nem érdekel, hogy a piros, gördülős kisbőröndöm a sulis cuccaimmal még ott van Dell kocsijában.

Két lépést teszek a kocsifelhajtón, mikor a rendőrautó ajtaja kinyílik, és egy rendőrnő száll ki belőle.

A nőnek vastag, narancssárga lófarokban van a haja. Nem köszön, csak leveszi a napszemüvegét, és ezt mondja:

– Ismered Roberta és James Chance-t?

Próbálok rendesen válaszolni, de csak suttogás jön ki a torokomon:

– Igen.

Jó volna hozzátenni: „De ő Jimmy Chance. Senki sem hívja a papát Jamesnek”.

De nem mondom.

A rendőrtiszt a napszemüvegével babrál. Hiába van úgy öltözve, nem olyan, mint egy rendőr. Semmi tekintélye.

Ezt motyogja:

– Értem. . . És te. . . ?

Nyelek egyet, de a szám kiszáradt, és olyan, mintha valami beszorult volna a torkomba.

– A lányok vagyok. . .

Dell Duke is kiszáll, átjön az úttesten, hozza a görgős táskámat. Maj szorosan mögötte jön. Quant-Ha a kocsiban marad.

A másik rendőr, egy fiatalabb férfi, kiszáll, odajön hozzánk, és a nő mellé áll. Egyik sem mond semmit.

Mindenki hallgat.

Szörnyű a csönd.

Aztán mindkét rendőr Dell felé fordul aggodalmas képpel. A nő kinyögi:

– És maga ki...?

Dell megköszöri a torkát. Mintha egy perc alatt leizadna, és alig bír megszólalni:

– Én Dell Du-Duke vagyok. Ko-konzultánsként dolgozom a kerületi iskolákban. Két gyerekkel e-e-ezek közül rendszeresen foglalkozom. Csak ha-hazahoztam...

Látom, hogy a két rendőr megkönnyebbül.

A női rendőr bólogatni kezd, együttműködési szándékot látok az arcán, szinte lelkesedést, ahogy mondja:

– Konzultáns? Akkor a kislány hallotta már...?

Végre megtalálom a hangomat:

– Mit?

De egyik sem néz rám, mindketten csak Dellre figyelnek.

– Válthatnánk egy szót, uram?

Látom, hogy Dell izzadt tenyere leválik a táskám fekete műanyag füléről, és a két rendőr után odébb megy pár lépést.

Odébb tőlem, a kocsifelhajtótól, a rendőrautótól, és megáll a még mindig forró járdán.

Összehajolnak, háttal állnak nekem. Olyanok a lemenő nap fényében, mint egy gonosz, háromfejű szörny.

És tényleg így van, mert hiába suddognak, azért megértem.

Két szót tisztán hallok:

– Baleset történt.

És utána arról suddognak, hogy a két ember, akiket a legjobban szeretek a világon, elment örökre.

Nem.

Nem.

Nem!

Nem!!

Nem!!!

Nem!!!

Nem!!!

Tekerjük vissza a filmet.

Vissza akarok menni.

Velem jöttök?

2. fejezet

két hónappal korábban

Új iskolába kerülök.
Nincs testvérem.

Örökbe fogadott gyerek vagyok.

És más, mint a többi.

Úgy más, hogy furá.

De tudok róla, ezért nem olyan szörnyű. Legalábbis nekem nem.

Olyan van, hogy valakit túlságosan szeretnek?

Az

én

szüleim

tényleg

nagyon

SZERET

engem.

Azt hiszem, ha az ember sokáig vár valamire, akkor az a valami sokkal értékesebb lesz.

A vágy és a vágy teljesülése közötti összefüggés egészen biztosan kiszámolható. Valahogy kimattekozható.

De ez most nem érdekes, mellékvágány. Az egyik bajom, hogy mindig félrefutok, és hiába gondolkozom jól, soha sincsenek megelégedve velem a tanárok.

Soha.

Akkor most nem megyek el semerre, maradok a pusztá tényeknél.

Hét éven át próbálkozott a mamám, hogy terhes legyen.

Ez elég hosszú idő, mert a meddőség orvosi definíciója 12 hónapos, jól időzített fizikai együttlétéről szól, amely nem eredményez teherbe esést.

Engem lenyűgöz mindenféle orvosi jellegű dolog, de a gondolat, hogy „azt” csinálják, különösen hogy „rendszeresen” és „lelkesen”, kissé hányingerkeltő (orvosi megfogalmazás szerint a hányinger: kellemetlen érzés a hasban).

Az évek során a mamám kétszer rápisilt egy műanyag csíkra, és az indikátor elkékült.

De kétszer nem tudta megtartani a magzatát. (Mag, magzat, micsoda szó... Őrülség.)

A süti nem sült ki.

És így jöttem be én a képbe.

A 7. hónap 7. napján. (Csoda, hogy imádom ezt a számot?) Új szüleim elkocsiztak északra, egy tőlük 257 mérföldre lévő kórházba, ahol engem elneveztek egy hideg égővi fáról, és megváltoztatták ezzel a világot.

Vagy legalábbis a mi világunkat.

(Mellékvágány: talán nem pont 257 mérföldnyire volt a kórház, de nekem muszáj így gondolnom rá. $2 + 5 = 7$, és a 257 prímszám. Vagyis szuperkülönleges. Az én univerzumban rend van ám!)

De vissza az örökbefogadásom napjához! A papám szerint egyszer sem sírtam, de a mami végigbőgte az utat (ami az Interstate Five South volt, a 17 B kijáratig).

A mamám mindig sír, amikor nagyon boldog. Amikor meg szomorú, csöndben van.

Úgy gondolom, hogy érzelmileg fordítva van bekötve. Legalábbis a két végpontot tekintve, mert közöttük általában mosolyogni szokott. Szélesen.

Amikor az új szüleim odaértek végre velem az emeletes, a szép házukhoz a San Joaquin Valley egy új negyedében, idegileg eléggé megviseltek voltak.

A családjunk története akkor indult el.

Szerintem fontos, hogy az embernek mindenről legyenek képek a fejében. Akkor is, ha ezek a képek nem igazak. És persze általában nem igazak...

Ha látnátok engem, nem biztos, hogy etnikailag könnyen besorolnátok bárhová is.

Az a fajta vagyok, akit „színesbőrűnek” hívnak.

A szüleim pedig nem azok.

Ők ketten a fehérek között is a legfehérebbek (és ez nem túlzás).

Annyira fehérek, hogy már majdnem kékek. Nem mintha keringési problémáik lennének, csak éppen nem nagyon van pigment a bőrükben.

A mamámnak selymes, vörös haja van, a szeme meg halvány, de nagyon-nagyon halványkék. Annyira, hogy inkább már szürkének látszik. Pedig nem az.

A papám magas, és majdnem teljesen kopasz. Szeborreás dermatitise van, amitől a bőre olyan, mintha folyton kiütéses volna.

Ezt én sokat vizsgálgattam egy időben, meg utána is olvastam, de tudom, hogy ettől nem volt boldog, mert nem veszi ezt a dolgot könnyen.

Ha most magatok elé képzelitek a mi hármasunkat együtt, akkor jó, ha tudjátok: nem hasonlítok semmiben sem hozzájuk, de valahogy nagyon egy családnak látszunk.

Legalábbis azt hiszem.

Végül is csak ez számít, nem?

A 7-es számon kívül még két mániám van. Az egyik az orvosi esetek, a másik a növények.

Orvosi eseten az emberi betegségeket értem.

Magamat is vizsgálom, persze. De az én betegségeim nem súlyosak, nem veszélyeztetik az életemet.

Megfigyelem és naplózom is a mamámat és a papámat orvosilag, de nem nagyon szeretik, ha diagnosztizálni akarom őket.

Rendszeres időközönként csak akkor hagyom el a házat (a felső tagozatnak nevezett kényszermunkatábor és a heti könyvtárlátogatás mellett), ha a népességen mutatkozó betegségeket megyek megfigyelni.

Természetesen számomra az volna a legjobb, ha egy kórházba mehetnék, és ott tölthetnék el néhány órát naponta, de úgy látom, hogy az ott dolgozóknak ezzel valami gondjuk van.

Még azt sem veszik jó néven, ha az ember egy váróban ücsörög azt mímelve, hogy olvas.

Így hát inkább a helyi plázába megyek, ahol elég sok súlyos eset van.

Én ott soha nem vásárolok semmit.

Kiskorom óta felírom, amit látok, és esetkártyákat gyártok.

Különösen a bőrbetegségek vonzanak, de csak akkor főtőzök, ha az alany (vagy a szüleim) éppen nem figyelnek oda.

A másik érdeklődési területem a növényvilág.

A növények élnek, növekednek, szaporodnak körülötünk; folyton-folyvást kinőnek a földből, vagy belenőnek oda.

És mi ezt simán tudomásul vesszük, ügyet sem vetünk rájuk. Nyissátok ki a szemeteket, emberek!

Mert ez fantasztikus!

Ha a növények hangokat adnának, akkor biztosan mindenki odafigyelne rájuk. Ehelyett viszont ők színekkel, formákkal, méretekkel és a felületük milyenségével kommunikálnak.

Nem nyávognak, nem ugatnak, nem csipognak.

Azt hisszük, hogy nincs szemük, pedig látják, milyen szögben áll a nap, vagy azt, hogy feljött-e a hold. Nemcsak érzik a szelet, de meg is változtatják saját növekedési irányukat a légáramlatok miatt.

És még mielőtt azt gondolnátok, hogy megőrültem (ami persze mindig benne van a pakliban), inkább nézzetek ki az ablakon!

Most rögtön!

Remélem, hogy nem egy parkolót vagy egy tűzfalat láttok.

Azt képzem, hogy egy magas fára láttok, amelyiknek finom rajzú levelei vannak. Hogy szellőben lengedező füvet láttok a nyílt mezőn. Vagy azt, ahogy egy-egy szál gyomnövény utat tör magának a beton repedésein át. Mert a növények mindenütt ott vannak körülöttünk.

Arra kérlek, hogy friss szemmel, másként nézzetek rájuk – úgy, hogy ők mind Élőlények!

Igen, nagybetűvel.

A városom, ahol lakom, tipikus kaliforniai völgyben van, ahol sivatagi a klíma. Lapos a talaj, és ezen a lapályon az év nagyobb részében nagyon nagy a szárazság és a meleg.

Mivel sohasem éltem másutt, a 40 Celsius-fok körüli kinti hőmérséklet, ami hónapokig tart, teljesen normálisnak tűnik.

Nyárnak hívjuk.

A forróság ellenére tény, hogy a tűző nap és a tápanyagban gazdag talaj együttese ideálissá teszi ezt a területet mindenféle növény termesztésére, már ha vizet is adunk az egyenlethez.

Ahogy én csináltam.

Ezért ahol korábban csak egy fűnégyzet volt a házunk körül, most 12-13 méter magas bambuszsövény van.

Vannak citrusfáim is (narancs, grapefruit és lime) a veteményesem mellett, amely egész évben terem hol ezt, hol azt.

Szőlőt is gondozok, borszőlőt és csemeget is, meg évelő és egyényári virágokat. Egy kisebb részen pedig még trópusi fajtáim is vannak.

Aki látta a kertemet, ismer engem.

A kertem, vagyis inkább a szentélyem – én vagyok... Szomorú, hogy a kiskoromra, az első éveimre képtelen vagyok visszaemlékezni.

Pedig úgy érzem, hogy ezek az emlékek fontosak, kulcs van bennük ahhoz a rejtélyhez, hogy ki is vagyok.

Vajon miről szólt az első lidérces álmom?

Milyen érzés volt megtenni az első lépést, amikor járni tanultam?

Mi alapján érzékeltem, hogy mikor kéne jelezni a pelenkacserét?

Egy-két képem van a totyogó korszakomból, de igazándiból, összefüggően csak az óvoda nevű iskola-előkészítő gyermekmegőrzőre emlékszem, pedig azt nagyon el akartam felejtetni.

A szüleim azt mondták, hogy az a hely csupa móka lesz.

Hát nem az volt.

A sulis, ahol az ovi is működött, csak pár saroknyira volt a házunktól. Ebben az intézményben követtem el először azt a bűnt, hogy megkérdőjeleztem a rendszert.

A felügyelő gondozó, Mrs. King éppen befejezte a felolvasást a népszerű képeskönyvből, amiben ugyanaz volt, mint a legtöbb kisgyerekkönyvben: ismétlődő sorok, idegesítő rímek és tudományos szemmel nézve szemenszedett hazugságok.

Emlékszem, hogy Mrs. King megkérdezte a csoportot:

– Hogy érzitek magatokat most, hogy ezt elolvastuk?

A normális válasz, ha neki kellett volna mondania, az lett volna, hogy „jól elfáradtam tőle”, hiszen ez a folyton lelken-dező pedagógus arra kényszerített minket, hogy a felolvasása után ragacsos gumiszőnyegekre feküdjünk le, és ott heverjünk húsz percig, mert annyira kiüti minket „az ebéd utáni képeskönyvvel”.

Ilyenkor a fél csoport általában azonnal és mélyen el is aludt.

Egy fiút külön megjegyeztem magamnak, akit Miles-nak hívtak: ő kétszer is bepisilt ilyenkor. A többiek – egy Garrison nevű srác kivételével, akinek egészen biztosan valami nyugtalanláb-szindrómája volt, mert mindig rázta az egyik alsó végtagját – mind élvezték a vízszintesben töltött pihenőidőt.

Vajon ezeknek a gyerekeknek mi járt a fejükben?

Az első héten, amikor a többiek szunyókáltak, én mániákusan csak arra tudtam gondolni, hogy vajon mennyire higiénikus a linóleumpadló.

Képzeletben még mindig látom és hallom Mrs. Kinget, ahogy karót nyelten, kihúzott derékka, emelt fejvel harsogja éles hangján:

– Hogy érzitek magatokat most, hogy ezt elolvastuk?

Aztán tett néhány túljátszott ásitási kísérletet.

Emlékszem, hogy körülnéztem, és arra gondoltam: „*Valaki, bárki, nem ordítaná be végre, hogy fáradt vagyok?*”

Én az első öt napomon egy szót sem szóltam, mert nem akartam.

De aztán, ahogy egyre több hazugságot hallottam a tanártól, aki majd később is, évekig, a sulis végéig velünk lesz, tehát szinte élethosszig kell eltűnnöm olyan hazugságokat, mint hogy a tündérek feltakarítják éjjelente a termünket, meg agyatlan magyarázatokat holmi földrengés esetén használható életmentő felszerelésről, szép lassan eljutottam oda, hogy már nem bírtam tovább.

Az volt az utolsó csepp a pohárban, amikor a tanárszerűség néven szólított (mint mondtam, egy északi fafajtáról, a fűzfáról neveztek el a szüleim, mert Amerikában bárkinek bármi lehet a neve):

– Willow, te hogy érzed magad most, hogy elolvastuk a könyvet?

Meg kellett mondanom az igazat:

– Hát elég rosszul vagyok ettől a könyvtől. A Hold nem hallhatja, hogy valaki jó éjszakát kíván, mert kábé 377 kilométerre

van tőlünk. A nyulak nem laknak házakban. Ami meg a rajzok művészi színvonalát illeti, hát nem túl figyelemre méltóak.

Elhallgattam, és beharaptam az alsó ajkamat, de annyira, hogy éreztem a számban a vér fémes ízét. De még valami kívánczozott belőlem:

– Főként azért vagyok rosszul a felolvasástól, mert tudom, hogy az jön utána, hogy le kell feküdnünk a földre, ami tele van kórokozókka, amelyektől megbetegedhetünk. Van egy olyan, amit szalmonellának hívnak, és az nagyon veszélyes. Különösen a gyerekekre.

Aznap tanultam egy új kifejezést: furapók, mert a többiek elkezdtek így hívni.

Amikor a mamám értem jött, a kertben, a homokozó mögött talált rám. Odabújtam bógni.

Ettől kezdve egy pedagógiai konzultánshoz kellett járnom, aki csinált rólam egy „értékelő felmérést”, és elküldte a szüleimnek levélben.

Amit elolvastam.

Az volt benne, hogy „kiugróan tehetséges”.

Miért? Olyan van, hogy „nem kiugróan tehetséges”?

Vagy „közepesen tehetséges”?

Vagy netán csak „tehetséges”? Nem lehet, hogy minden címke egy átok? Hacsak nem tisztítószeren látható.

Szerintem nem jó ötlet egyfélének venni bárkit is.

Minden ember egy csomó összetevőből van, és ettől olyan, hogy nem lehet senki mással sem összetéveszteni.

Mindannyian tökéletlen genetikai katyvaszok vagyunk.

A konzultáns, Mrs. Grace V. Mirman szerint a „kiugróan tehetséges” gyerekek szülei előtt az a kihívás áll, hogy lekösés a gyerek figyelmét, és felkeltsék az érdeklődését, ösztönnözzék.

Szerintem melléfogott.

Mert engem szinte minden érdekel!

Le tud kötni az, hogyan ível a víz az automata locsolórendszerből, és döbbenetesen sokáig bírok belebámulni a mikroszkóp lencséjébe.

A kihívás az volt a szüleimnek, hogy olyan barátokat találjanak nekem, akik kijönnek egy ilyen személlyel, mint én.

És mindebből logikusan következik a kert.

Mami és papa azt mondták, hogy szeretnék gazdagabbá tenni az életemet. Szerintem inkább arról volt szó, ami nyilvánvalónak látszott a kezdetektől:

A növények nem beszélnek vissza.

3. fejezet

Családilag vetettük bele magunkat különféle dolgok növesztésébe.

Vannak fényképeim az első bevásárlásainkról, amikor magokat és palántákat válogatunk. Én eszelősen izgatottnak látszom a képeken.

Már a kezdet kezdetén beöltöztem kertésznek.

Nem is változtattam a ruhaviseletemen az eltelt évek során. Lényegében ez volt az egyenruhám.

Szinte mindig khakizöld sortban voltam, a fejemen piros szalmakalappal a nap miatt. (A piros a kedvencem, mert ez nagyon fontos szín a növényvilágban.)

Volt bőr hosszúnadrágom is beépített térdvédőkkel. És fűzős bőrbakancsom.

Ezt az öltözetet praktikus okokból találták ki.

Hosszú, boglyas, göndör hajam hátrakötve hordtam valami csatfélével rögzítve. Volt nagyítós szemüvegem is (olyasmi, amelyet az öregek hordanak), hogy apró dolgokat is jól megfigyelhessek.

Ebben az öltözékben fedeztem fel, mikor a kertben kutattam, és hétévesen kémiai analízist végeztem, hogy a kerti bútoron megjelent kis barna pöttyök valójában a méhekből származtak. Mert az ürülékük.

Nagyon meglepett, hogy erre mások addig még nem jöttek rá.

Ha rajtam múlt volna, napi huszonnégy órában folytattam volna a tudományos nyomozást.

De hát, mint tudjuk, a pihenés fontos egy gyerek fejlődésében.

Kiszámoltam pontosan a bioritmusomat, és eszerint napi 7 óra 47 perc alvásra van szükségem.

És nem csak azért, mert a hetes szám megszállottja vagyok. Ami igaz.

Hanem mert ezt adja ki a biológiai óráim. Ami biokémia. Ahogy minden a világon, nem?

Azt mondják rólam, hogy bezárkózom az agyamba, és ott élek.

Talán emiatt van, hogy nem teljesítek túl jó az iskolában, és hogy kevés barátom van.

De a kertem ablakot nyitott egy másfajta világra, ahol másfajta társakra találok.

Amikor nyolcéves voltam, egy csapat vadon élő, zöldszárnyú verébpapagáj költözött be a hátsó fakerítés mentén álló halfarokpálmára.

Az egyik pár fészket épített, így tanúja lehettem a bébi-papagájok érkezésének.

Mindegyik kismadárnak egészen más, jól megkülönböztethető csipogása volt.

Biztos vagyok benne, hogy ezt csak a madármama tudta, meg én.

Amikor a legkisebb papagájt a többiek kilökték a fészekből, megmentettem az apróságot, és elneveztem őt Bukottnak.

Kézből ettettem a picit, kezdetben egész álló nap, így megmaradt, én meg mamagáj lettem.

Amikor Bukott végre megerősödött annyira, hogy röpképes lett, visszavezettem a saját közösségébe.

Nagyon jó érzés volt.

De azért egy kicsit meg is viselt.

Azt tanultam belőle, hogy a jó és a szívszorító gyakran együtt jár.

Az alsó tagozatban egyetlen igazi barátom volt.

Margaret Z. Buckle.

A Z-t ő találta ki magának, mert nem volt középső neve, pedig nagyon törekedett arra, hogy egyéniségnek lássák.

Margaret (soha eszetekbe se jusson őt lemancizni!) ötödik után elköltözött, mikor olajmérnök anyját áthelyezték Kanadába.

A távolság ellenére azt hittem, hogy Margarettel bizalmas barátok maradhatunk.

Kezdetben így is volt.

Gyanítom, hogy Kanadában sokkal nyitottabbak az emberek – itt, Bakersfieldben Margaret és én voltunk az egyik oldalon, a másikon az egész világ.

Odafönt, Északon neki mindenféle barátja lett.

Mostanában, amikor nagy ritkán levelet váltunk, olyasmikkel hozakodik elő, mint hogy kapott egy új pulóvert, és az milyen, meg hogy melyik együttest szereti.

Már nem akar olyasmikről eszmét cserélni, mint a kirop-terofília, ami a növények denevérek általi megtermékenyítését jelenti.

Továbblépett.

És hát ez tök normális, nem?

Miután Margaret elhúzott Kanadába, azt reméltem, hogy a Sequoia School, a Mamutfenyő Iskola, ahová a felső tagozatos korosztály járt, új barátokat fog nekem teremni.

Nem így lett.

Koromhoz képest alacsony vagyok, de nagyon vágytam arra, hogy belőlem is egy óriás mamutfenyő legyen – átvitt értelemben.

Az a tény, hogy ennek a sulinak egy fa a jelképe, már önmagában nagyon biztató volt.

Az iskola a város másik felén állt, és azt remélhettem, hogy tiszta lappal indulok, mert a korábbi iskolámból mind az Emersonba mentek, és nem a Sequoiába.

A szüleim külön engedélyt kaptak az önkormányzattól, hogy oda írástassanak be.

Mama és papa meg voltak róla győződve, hogy sohasem fogok olyan tanárt találni, aki tényleg megért engem, és nemcsak úgy tesz. Szerintem inkább úgy pontos a megfogalmazás, hogy én voltam képtelen arra, hogy megértsem bármelyik tanáromat.

Nem mindegy.

Mielőtt elkezdődött volna az iskola, pont olyan reménykedő-várakozó érzés volt bennem, mint amikor az én *Amorphophallus paeoniifolius*om virágzására vártam.

Ugyanis volt egy olyan korszakom, amikor mániákusan foglalkoztam a ritka, különleges formájú virágokkal.

Kezdetben az vonzott, hogy olyan furák.

A mélybordó-vörös szirmok bársonyra emlékeztetnek, a belőlük kinyúló hosszú, sárgás, rücskös bibe olyan, mint egy májbajtól besárgult vénember csontos, felmeredő mutatóujja.

A virág nem erről híres, hanem a szagáról. Amikor ugyanis kinyílik, olyasféle rohadt szagot áraszt, mintha egy holttest bukkanna ki a föld alól.

Ez a bűz egyszerűen leírhatatlanul undorító. Jobban mondva, kell némi idő, hogy az ember kicsit megszokja.

Egy darab állat vagy rovar sem közelít hozzá, még kevésbé akarná bárki, bármi lelegelni a bűzös, furcsa, borvörös szirmokat.

Olyan, mint egy parfüm – beszorozva egy elég nagy negatív számmal.

Azt hittem, hogy a felső tagozatos iskolában megváltozik az életem. Úgy gondoltam magamra, mint egy ritka növényre, amely hamarosan sohasem látott rétegeket bont ki magából.

És nagyon reméltem azt is, hogy nem fogok bűzt árasztani magam körül.

Megpróbáltam beilleszkedni.

Elkezdtem tinédzsereket megfigyelni, ami azért volt érdekes téma, mert tudtam, én is hamarosan kamaszodni kezdek.

Olvastam a tinédzserek autóvezetési szokásairól, arról, hányan szöknek el otthonról, és az iskolából való kimaradási arányokról, ami egy döbbenet.

De egyik ilyen kutatási témám sem mondott semmit arról, ami valójában a legjobban érdekelt:

A kamaszkori barátságok.

Ha a médiának hinni lehet, akkor a tinédzserek semmi mással sem foglalkoznak, mint hogy megszegjék a törvényeket, és megpróbálják kinyírni magukat meg a körülöttük lévőket ahelyett, hogy bármiféle kapcsolatot, kötődést alakítsanak ki.

Kivéve az olyan kapcsolatot, amelynek eredményeképpen a tinilány terhes lesz.

Erről bőven találtam olvasnivalót.

Mielőtt elkezdődött volna a felső tagozatos új sulis, el kellett mennem orvosi vizsgálatra.

A vizsgálat sokkal, de sokkal jobban ment, mint bárki várta volna, mert végre most, életemben először én is orvosi eset voltam.

Erre már tizenkét hosszú éve vártam.

Szemüvegre volt szükségem.

Hát jó, nem kellett nagy korrekció, vagyis sok dioptria. Csak éppen hogy.

És igen, ez attól lehetett, hogy megerőltettem a szemem (nyilván túl hosszán fókuszáltam túl közeli dolgokra, például könyvre vagy a számítógép monitorjára, és közben nem néztem eleget a távolba, hogy aztán megint ráfókuszáljak, amire kell).

Úgyhogy gratuláltam magamnak ehhez az előrelépéshez, mert már rég vágytam egy kis rövidlátásra, melyet myopiának hívnak, és lám, most megkaptam!

A szemvizsgálat után elmentünk az optikushoz, ahol szemüvegkeretet választhattam. Azok tetszettek, amelyek hasonlítottak Mahatma Gandhi szemüvegének formájára.

Ami kerek és drótból van, és „nagyon ódivatú” a nő szerint, aki része volt a szemüvegvétel folyamatának.

Nekem tökéletesnek tűnt, hiszen éppen azzal a buddhista békével akartam közelíteni szép új világomhoz, amit Gandhi neve jelent.

Egy héttel az iskolakezdés előtt egy másik nagy döntést is hoztam.

Éppen reggeliztünk. Én nagy adagot nyomtam be saját „jó reggelt” müzlimből, amely céklalevélből és lenmagból állt (mindkettő házi termesztés), amikor ezt mondtam:

– Kitaláltam, mit fogok felvenni a Mamutfenyőben az első napomon.

Apám a mosogatónál állva próbált észrevétlenül a szájába dugni egy darab fánkot. Hiába próbáltam meg mindent, hogy a szemét kaját távol tartsam a családtól, de sokszor titokban kajálgattak ezt meg azt.

A papa gyorsan lenyelte a szájában lévő cukormázás fánkdarabot, és megkérdezte:

– És mi lesz az?

Ragyogva mondtam:

– A kertészszerelésemben megyek be.

Papa talán túl nagy falatot tömött a szájába, mert mintha a torkán akadt volna a cukrozott nyami-nyami, és csak ennyit tudott kinyögni nagy nehezen:

– Biztos, hogy az jó lesz?

Naná, hogy jó gondoltam. De nem kaptam fel a vizet.

– Persze. De nem lógam a nyakamba a nagyítót, ha azért aggódnál.

A mamám, aki eddig a mosogatógépet rámolta kifelé, felém fordult. Láttam az arcát. Úgy nézett, mint akinek fáj

valamije. Mint aki most végzett egy nagy kupac szennyes edénnyel, ami már megtörtént jó párszor.

Aztán kisimult az arca, és ezt mondta:

– Milyen érdekes ötlet, kicsi szívem. De azért elgondolkodnék, hogy... biztosan érteni fogják, mit akarsz ezzel? Talán jobb volna, ha valami színesebbet vennél fel. Mondjuk, pirostat, amit szeretsz.

Nem értették.

Az első napom az új suliban esélyt ad, hogy másképp mutakozzam be, gondoltam. Úgy éreztem, meg kell tudnia az új osztályomnak, valójában ki vagyok, de úgy, hogy néhány alapvető személyiségjegyemet azért elrejtthessem előlük.

Nem tudtam megállni, hogy ne magyarázzam egy kicsit a dolgot a szüleimnek:

– Azt akarom, hogy mindenki lássa, elkötelezett vagyok a természet világa iránt.

Láttam, hogy gyors pillantást váltanak egymással.

A papámnak a cukormáz a metszőfogaira ragadt, de nem akartam erre felhívni a figyelmet, különösen, hogy ezt mondta:

– Persze. Teljesen igazad van.

Belemélyedtem a müzlistálamba, és elkezdtem számolni a lenmagokat, és minden számot megszoroztam héttel.

7	¹⁴	21	28	35	42	49	⁵⁶	63	70
77	84	91	98	105	112	119	¹²⁶	133	140
¹⁴⁷	¹⁵⁴	161	168	175	¹⁸²	189	¹⁹⁶	203	210
217	²²⁴	231	²³⁸	245	252	259	266	273	280
287	294	301	308	315	322	329	336	343	350
³⁵⁷	364	³⁷¹	378	385	392	399	406	413	420
⁴²⁷	434	441	448	455	462	469	⁴⁷⁶	483	490
497	504	⁵¹¹	518	525	⁵³²	539	⁵⁴⁶	553	⁵⁶⁰

Ez nem más, mint menekülési taktika.

Másnap délután egy *Tinimagazint* találtam az ágyamon.

Minden ilyen lap az iskolakezdéssel foglalkozik ebben az időszakban.

A címlapon egy tinédzser lány mosolygott faltól falig, aki-
nek banánszínű volt a haja. Ez volt a nagybetűs felirat:

A RUHÁD AZT MONDJA RÓLAD, AMIT MONDANI AKARSZ?

Senki nem vállalta a családban a felelősséget azért, hogy ő
rakta nekem oda ezt a lapot.

